

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632369937168/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

svare undtagen med en eller anden kort og gnaven Sætning, der bider ham af, opgiver han al Konversation og traver tavs ved Siden af hende. Han er høj og velbygget, og det ærgrer hende: hun lider bedre, at saadanne Libertinere er smaa, saa hun kan se dem over Hovedet.

Efterhaanden finder Tage Situationen ganske morsom, og da de kommer forbi hans Bolig, gør han en sindig Bemærkning om, at her bor, han. Saa siger hun indædt forbitret:

»De vil maaske hellere slippe for videre Følgeskab; De taaler maaske ikke at være oppe saa sent.«

»Paa ingen Maade,« svarer Tage galant, og idet en lys Idé farer ham gennem Hovedet, tilføjer han: »jeg saa' Dem saamænd den Nat, da Johan havde havt Bryllup, fare her forbi, og tænkte ved mig selv: Hvor kedeligt, at jeg ikke kan tilbyde Frøken Rørby mit Følgeskab.«

Mathilde skummer af Raseri; da de endeligt er naaede til hendes Hjem, farer hun ind ad sin Gadedør, uden at sige Godnat eller Tak til ham, og op paa sit Værelse, hvor hun kaster sig paa sin Seng, delt imellem to Følelser: Forbitrelse over Tages Drilleri og Glæde over at Aftenen,

hvad hun godt forstaar, mislykkedes som Triumf for Margrete.

Men Tage giver sig leende paa Vejen hjem. Han mumler mellem Tænderne:

»Det er nogle yndige Væsener, disse Kvindesagsdamer og Venstrekvinder. Nej, maa jeg saa bede om Kamilla Jørgensen! Ja, hende behøver jeg da ikke at bede om.«

Da Gæsterne var komne afsted, gik Margrete lige hen og smækkede alle Vinduer op. Stuen var fuld af Tobaksrøg, og hun trængte til frisk Luft. Hun saa' ned ad den snævre mørke Gade, hvori nu kun et Par enkelte usle Gaslygter kastede et flimrende Lys, og hvorfra den sure, skarpe Natteluft steg op mod hendes Ansigt — saa' ned som i en Brønd, hvori alle hendes Forhaabninger var druknede. Hun følte to tunge Taarer løbe ned ad Kinderne, og hun gad ikke borttørre den Graad, som hun græd af Skam og Sorg over sin mislykkede Erobringsplan. Nej, der fandtes ingen Bro fra hende til disse Mennesker, der enten arbejdede for sig selv og ikke behøvede hende, eller ogsaa troskyldige og dumme arbejdede for andre. Og Johan var ikke den